

Wekerle Szabolcs

Tonke Dragt: Zevensprong

blz. 7 t/m 20; van het eerste hoofdstuk t/m: „De koetsier scheen niets te horen; hij liet zijn zweep knallen, zodat het rijtuig nog sneller reed”.

Tonke Dragt: Hétlépés

1 Frans titokzatos levelet kap

És most kezdődjék a történet!

Ez akkor egy

Fülledt meleg volt a tanteremben, pedig az összes ablak és a folyosóra nyíló ajtó is tárva-nyitva állt. A gyerekek egy órán át néma csendben ültek, valószínűleg inkább a forróság, semmint a tanító úr óra eleji fejmosása hatására. Mostanra nagyjából mind elkészültek a hosszú részlettel, amelyet ki kellett másolniuk a nyelvtankönyvből. Kezdetlaxulni a fegyelem – susmorgás, köhintés, elfojtott vihogás, csoszogás, padok nyikorgása, papírzizegés.

Frans van der Steg, aki a katedrán ült az asztalánál, bosszúsan nézett fel a papírjaiból. Szigorú tekintete azonban nem váltotta ki a várt hatást, talán azért sem, mert szemüvege az orra hegyére csúszott. De nem szólt semmit; egyszerűen nem volt hozzá kedve.

A folyosó vége, a másodikosok terme felől éneklés hallatszott.

Tudod-e, mi a Hét-, a Hét-,

Tudod-e, mi a Hétlépés?

Milyen elnyújtott nyávogás, gondolta Frans van der Steg.

Azt mondják, hogy rosszul táncolok.

De ez nem igaz, nézd, mit mutatok!

Ez akkor egy...

– Nos, én erre az ütemre nem tudnék táncolni – szólalt meg fennhangon Frans van der Steg. – Mire eljutnak hétig, én már rég száznál járok.

Egyre erősödött a zsvivaj, de még mielőtt igazi ricsajjá nőtt volna, a tanító keményen az asztalra csapott. Huszonöt szempár meredt rá. Frans egy darabig farkasszemet nézett a gyerekekkel, aztán úgy tett, mintha folytatná az asztalán fekvő dolgozatok javítását. Bámulta a piros vonalat, amellyel jó vastagon aláhúzta Marjan dolgozatának címét – A TÍTKOS KINSC –, és bánatosan azon tűnődött, miért erőlködik annyit a helyesírás oktatásával. Az órájára pillantott, aztán meghallotta Maarten hangját, aki kérdő hangsúllyal így szólt:

– Tanító úr?

Frans van der Steg újra felnézett. Még nem szokott hozzá, hogy „tanító úr”-nak szólítsák. Nemrég dolgozott csak ebben a faluban, a városban pedig „tanár bá”-nak hívták a diákjai. Tudta, hogy most azt kellene felelnie Maartennek: kérdeztelek, fiam? Ehelyett azonban azt mondta:

– Tessék, Maarten.

Újra erősödni kezdett a zsvivaj. A gyerekek látták, hogy a tanító úr már nem haragszik, egyébként pedig...

– Fél négy lesz öt perc múlva – mondta Maarten.

Fél négy lesz öt perc múlva: ez azt jelenti, hogy eljött az összepakolás ideje, és ezt senki sem tudta olyan villámgyorsan csinálni, mint a hatodikosok.

Ez a nyári szünet utáni első tanítási nap óta így volt. Akkor pontosan öt perccel fél négy előtt tört ki a hangzavar, igaz, nem tartott sokáig. Az úgy történt, hogy Kees, az egyik legizgágabb fiú úgymond véletlenül, és persze osztálytársai őszinte derűtségére leejtett a földre egy nagy doboz színes ceruzát. Van der Steg a fejét csóválta, és komoly arccal így szólt:

– Kees, Kees, te most azt hiszed, hogy ez semmiség, és majd gyorsan összeszeded – én viszont a saját bőrömmön tapasztaltam, milyen szörnyű következményekkel járhat az ilyen kétbalkezesség! Egy barátom egyszer ugyanezt csinálta, csak ő éppenséggel nem ceruzákat ejtett el, hanem egy csomó dárdát meg lándzsát.

Kees bamba képpel meredt a tanítóra, de Maarten, aki mindig anélkül beszélt, hogy kérdezték volna, máris felvonyított:

– Micsoda? Dárdákat meg lándzsákat? Hát az hogy lehet?

– Dárdákat és lándzsákat, bizony – ismételte meg Frans. – Vashegyű dárdákat és lándzsákat, amelyek nem törnek el olyan könnyen, mint a ceruzahegyek. De hogy milyen irtózatos lármát csapnak! Mi meg közben teljes csendben lopózunk a palota folyosóin az éjszaka közepén...

– Miféle palota?

– Torelore király palotája. Bezártak minket oda, mint patkányt a csapdába. A dárdákat nagy nehezen kicsempésztük a fegyverteremből, és akkor tessék, az a lüke elejti őket! Erre persze mindenki felébredt: Torelore király, Torelore királyné, meg az összes katona a görbe szablyájával. Na, akkor kezdődött csak az igazi móka!

Egy pissenés sem hallatszott a teremben, miközben a tanító folytatta a mesét. A gyerekek csak akkor törtek ki éktelen kiabálásban, amikor megszólalt a csengő:

– És aztán? Mi történt azután?

A tanító úr, kiáltozták egymás szavába vágva a gyerekek, igazán nem eresztheti haza őket, míg el nem árulja, hogyan sikerült végül mégiscsak megszökniük a királyi palota legmélyebb tömlöcéből, ahová pedig vastag kötelekkel összekötözve vetették őket, és még egy éhes oroszlán is vigyázott rájuk!

Ám Frans van der Steg kissé szárazon csak annyit mondott, hogy Kees vegye fel a ceruzákat, majd hazaküldte az osztályt azzal, hogy legközelebb folytatja a történetet.

Így is lett. Harmadik hete mesélt a hatodik osztálynak mindennap összekapcsolás közben, öt percen át, fél négyig, szombatoként pedig sokkal hosszabban, néha háromnegyed órát keresztül.

Diákjai pedig ámulva hallgatták a történetét a Torelore birodalmában átélt kalandjairól, arról, hogyan jutott végül haza, hajótöréssel, lakatlan szigettel, meg mindennel, ami kell; mindent megtudtak a sötét, szellemjárta kastélyban töltött napokról, és arról, tanítójuk hogyan mérte össze erejét a Rettenetes Jetivel a Himalájában.

– Ez persze nem igaz – jegyezte meg időről időre Maarten. – Csak ki tetszik találni!

Ezt a többi gyerek is tudta, ám ettől még ugyanolyan feszült érdeklődéssel hallgatták tanáruk kalandjait. Tudatukban talán két külön személyként szerepelt – az egyik a tanítójuk volt, Frans van der Steg; a másik afféle gáncs és félelem nélküli lovag, lángolóan vörös hajú, Vörös Frans, aki nem retten vissza senkitől és semmitől.

Ezt a meleg, unalmas délutánt csakis egy újabb kaland menthette meg. Előző nap Vörös Frans ép bőrrel tért vissza az urozavai esőerdőkbe szervezett expedíciójáról – most pedig volt még néhány perce a következő vállalkozás megkezdéséig.

Van der Steg tanító úr megigazította a szemüvegét, hajába túrt, aztán lassan megrázta a fejét.

– Fiúk – kezdte (mindig így mondta, pedig az osztályban lányok is voltak) –, fáradt vagyok. – Tudta, hogy csalódást okoz diákjainak, de abban a pillanatban tényleg nem volt semmi ihlete. – Tudniillik – folytatta – még mindig várok...

– Mire, tanító úr?

(Mondanunk sem kell, ki kotyogott közbe, ugye?)

– Egy levélre – felelte Van der Steg. Ez jutott eszébe először. – Egy nagyon fontos levélre – tette hozzá. – Talán ma este megérkezik. A feladója... ismeretlen és népszerűtlen... És bízom benne – fejezte be –, hogy ezzel újabb kaland kezdődik, amelyben valamilyen titokzatos és veszélyes megbízást kell teljesítenem.

Most be kell érniük ennyivel, gondolta. Ha kihozták a füzetüket és a könyvüket, mára vége. Hátradőlt a székén, elnyomott egy ásítást, és szinte oda sem figyelve dúdolt együtt a másodikosokkal, akik újra belekezdték a Hétlépés dalába.

Micsoda idő! – gondolta Frans van der Steg hazafelé biciklizve. Egész szünet alatt egyszer sem volt ilyen meleg. Tulajdonképpen ki kellett volna ma mennem a gyerekekkel ahelyett, hogy megharagszom rájuk, mert nem dolgoztak rendesen.

A házban, amelyben szobát bérelt, főbérője nagy csésze teával üldögélt a verandán.

– No, hát megjöttél – üdvözölte az asszony. – Biztosan innál egy csészével.

– Mi az hogy, Bakkerné – felelte van der Steg. – Ön aztán tudja, mi kell az embernek egy tikkasztó munkanap végén! Kihozzam a fészerekből a kerti székeket? Akkor ki is ülhetünk.

– Ugyan, ne fáradj – válaszolta háziasszonya. – Hamarosan vihar lesz, és akkor pakolhatunk mindent vissza.

Frans már éppen válaszolni akart, hogy hiszen hétágra süt a nap, ám ekkor a távolból dörgést hallott, és inkább nem szólt semmit.

– Ha egyszer elkezd esni – folytatta háziasszonya –, vége a nyárnak.

Frans kinézett az ablakon, és látta, hogy a nap körül sötét fellegek tornyosulnak. Mélyet sóhajtott.

– Kérsz egy kekszet, Frans? – kérdezte Bakkerné. Keresztnevéen szólította és tegezte, amit ő csöppet sem bánt, mert az asszony volt olyan idős, hogy az anyja is lehetett volna. Ő mindig udvariasan Bakkernének szólította, de magában csak úgy hívta, Willemijn néni. Tudta ugyanis a keresztnevét, és úgy gondolta, nagyon jól illik hozzá a „néni” elnevezés. Pirospozsgás nő volt, mokány és testes, és örületesen jól főzött.

– Ma este nem leszek itthon – mondta az asszony. – A szomszédok kérdezték, átmegyek-e tévét nézni. Valamilyen szép színdarabot adnak. Úgyhogy, ha sok a papírmunkád, nyugodtan dolgozhatsz az étkezőben, a nagy asztalnál.

– Köszönöm, örömmel – felelte Frans. Leült, a teáját kavargatta, és ismét mélyet sóhajtott. – Még ki kell javítanom tizenkilenc dolgozatot – tette hozzá –, és huszonöt tollbamondást. Ráadásul a házi feladatomat is meg kell írnom holnapra.

– Ennél nagyobb butaságról én még nem is hallottam! Egy tanítónak nem megírni, hanem feladni kell a házi feladatot.

– Szeretném többre vinni – mondta Frans –, ezért szorgalmasan tanulok, hogy újabb képesítést szerezzek.

Háziasszonya rosszálló pillantást vetett rá.

– Becsüld meg azt, amid van! A fiam is többre akarta vinni, aztán tessék, hová jutott? A földteke másik felére! Ott él Ausztráliában, az én egyetlen fiam, az én mindenem.

– De rengeteg levelet ír önnek – vigasztalta háziasszonyát Frans –, és rendszeresen küld fényképeket az unokáiról.

– Ez igaz. Ma is várok tőle levelet. Igazad van, ez is több, mint a semmi. Jó későn jön ma a postás.

– Én is várok levelet – mondta Frans nevetve. – Méghozzá nagyon fontosat! Ma ezt találtam ki.

– Már megint kitaláltál valamit? Hallottam, hogy telebeszéled a gyerekek fejét a bolond történeteiddel. Csak vigyázz, nehogy megcserélődjenek a szerepek! Kérsz még egy csésze teát? Nézd csak, hogy beborult! Még jó, hogy csak a szomszédba kell átmennem este. Azt hiszem, hatalmas vihar lesz.

Willemijn Bakkernek igaza lett: este, vacsora után verni kezdte az eső az ablakot. Frans a nagy asztalnál ült, papírai kitergetve a piros bársonyterítőn. Úgy fúj a szél, hogy még a függönyök is mozogtak, pedig csukva voltak az ablakok. Az egész ház nyikorgott, néha pedig úgy tűnt, mintha valaki hangosan sóhajtozna és nyögne a folyosón.

Ez persze képtelenség; Frans egyedül volt otthon. Próbált a munkájára összpontosítani, de egy idő után felállt az asztaltól. Elhúzta a függönyt, és kinézett. Egy villám elvakította, és a következő pillanatban hatalmas dörgés hallatszott.

Remélem, nem csapott bele semmibe, gondolta.

Rögtön ezután másféle hangokat hallott – ablakok zörögtek, ajtók csapódtak, aztán egy nagy dőrejjel ki is vágódott valahol.

– Mi a fene! – mormolta Frans, és kiszaladt a folyosóra.

Kis híján hátratántorodott egy heves szellőkéstől; a bejárati ajtó nyitva volt. Az előszobai rézlámpa ide-oda lengett, a falakon különös árnyak táncoltak. Az eső Frans arcába vágott, miközben nagy nehezen sikerült becsuknia az ajtót. Csak akkor vette észre, hogy a lábtörlőn egy levél fekszik. Felvette; a boríték nedves volt, a betűk elmosódtak rajta. De azért sikerült kivennie a nevét és az albérlete címét.

– Nocsak – mormolta maga elé. – A képzeletből valóság lesz – levelet kaptam, amit szó szerint befúj a lakásba a szél.

Ellenőrizte, hogy a többi ajtó és ablak jól be van-e zárva, aztán visszatért az étkezőbe, és a nagy asztalhoz telepedve felvágta a borítékot. Elolvasta a levelet, és egy darabig döbbenten bámulta a betűket. Határozott kézírással a következő állt benne:

Szeptember 22., kedd

Mélyen tisztelt Van der Steg Úr!

E hó tizennyolcadikán kelt levele alapján örömmel látnám egy beszélgetésre. Tekintve, hogy meglehetősen félreeső helyen lakom, elküldöm önért a kocsimat szeptember 25-én, pontban du. fél nyolc órakor.

Kiváló tisztelettel,

.....

Az aláírás olvashatatlan volt; Fransnak csak két nagy B-t sikerült kisilabizálnia, és az egyik mögött egy r-t, a másik mögött egy o betűt. Br... Bo...

[aláírás]

De nem is ez lepte meg igazán. Hanem az, hogy ő semmiféle levelet nem írt 18-án. Aztán elnevette magát: hát persze, a gyerekek szórakoznak vele!

Jó, de melyik tanítványa tud így írni? Alighanem valamelyikük apja, bácsikája vagy bátyja segített nekik.

Ismerek én valakit, akit Br... Bo...-nak meg még valaminek hívnak? Nem, ilyen ember nyilvánvalóan nem létezik; nem véletlenül olvashatatlan az aláírás.

Figyelmesen megvizsgálta a levelet, utána a borítékot is. Mindkettő szép, merített papír volt, a sarkában kis címerrel, amelyben ugyancsak szerepelt egy B betű, a felső hasában egy macska fejével.

Félretette a levelet és a borítékot, és kinyitotta a tankönyvét. Ám néhány perc múlva azon kapta magát, hogy folyton a levélen jár az esze. Ugyan már, micsoda butaság! – korholta magát. Ez csak a gyerekek csínye, semmi más. Holnap beszélnem kell velük, végtére is az én kalandjaimat én találom ki, nekik nem kell beleártaniuk magukat ebbe! *E hó tizennyolcadikán kelt levele alapján...* Ezt hogy találták ki? Hanyadika is van ma? Huszonnegyedike, csütörtök. A levélen a tegnapelőtti dátum szerepel. Jobb lett volna, ha április 1-jét írják rá... És bélyeg persze nincs... illetve, várjunk csak: van a borítékon bélyeg!

Újra megvizsgálta a borítékot, és megint alaposan elcsodálkozott. A bélyeget Langelaanban pecsételték le (ez egy falu a közelben), mégpedig szeptember huszonharmadikán!

– Ez meg hogy lehet? – dörmögte. – Az tegnap volt, én pedig csak ma délelőtt tettem nekik említést a levélről. Biztosan meghamisították a pecsétet... de ennyire azért mégsem agyafúrtak... És hát nem látszik semmi a borítékon; foltosnak foltos, de nem úgy néz ki, mintha egyébként piszkáltak volna.

Levette a szemüvegét, és tűnődve törölgette a lencséket. Hogy esik, és milyen vadul üvölt a szél!

– Pont olyan, mint egy rémtörténet kezdete – jegyezte meg magában gúnyosan. – Egy levél, olyan dátummal, amivel nem küldhették el. A feladó a borzongató és borzadályos Br... Bo... Aki holnap kocsit küld értem, pontban fél nyolckor. Mit képzelsz, hogy diktálhat nekem?!

EZ AKKOR EGY, és most következik a második fejezet

2 Frans útja a vaksötétben

Egy hintóban a zuhogó esőben

EZ AKKOR EGY

Ezúttal nem Maarten kérdezte meg, vajon elkezdődött-e már a tanító úr újabb kalandja. Marjan megelőzte, háromnegyed háromkor, amikor még javában rajzoltak.

– Tanító úr – szólalt meg a lány –, mi állt abban a levélben?

Frans átható pillantást vetett rá. Marjan úgy nézett ki, mint egy angyal, igaz, pajkos angyal, és roppant fantáziadús dolgozatokat tudott rittyenteni mindenféle titkos kincsekről és még titkosabb folyosókról. Ellenben olyan rondán és helytelenül írt, hogy a levél egész biztosan nem tőle származott.

– Miről beszélsz, Marjan? – kérdezte Van der Steg.

– A levélről, amit tegnapra várt a tanító úr – válaszolta a lány. – Hiszen azt mondta, hogy... Elhallgatott és fülig pirult.

Van der Steg tanító úr körbejártatta tekintetét az osztályban. Az összes gyerek rábámult. A kis összeesküvők! – gondolta. Többet tudnak nálam a dologról – gazfickók! Aztán tagoltan így szólt: – Tegnap este egy villámcsapás és egy égdörgés után fújta be a levelet a szél az ajtón. A lábtörlőn találtam rá.

A gyerekek úgy néztek rá, mintha valóban kíváncsiak lennének a folytatásra.

– Igencsak meglepődtem – folytatta Van der Steg –, mert a feladót nem ismerem, miközben ő tisztában volt az én nevemmel és címemmel...

– De a tanító úr mondta, hogy írni fog önnek – vágott a szavába Maarten. – Akkor mégiscsak ismernie kell! Úgy értem...

– Fogd be a szád, Maarten – mordult rá Frans van der Steg. – Nem kérdeztelek. Vártam egy levelet, igen, de nem ezt...

Elhallgatott, mert nem tudta, hogyan kellene folytatnia. Eddig a kitalált kalandjait mindig ő tartotta kézben. De amennyiben a gyerekeknek van valami közük a mostanihoz, nem lenne szép dolog, ha nem foglalkozna a különös levéllel. Úgyhogy így folytatta:

– A levél írója szerint én is írtam neki, még múlt héten. Csakhogy én pontosan tudom, hogy nem írtam.

– Hú, de titokzatos – suttogta Marjan. Ragyogott a szeme, az orrán halványzöld festékfolt látszott.

– Ki – kezdte Maarten, aztán gyorsan felemelte a kezét, és udvariasan azt kérdezte: – Ki a feladó, tanító úr?

– Nem tudom. Br... Bo... Így nevezi magát.

Frans megfordult, és nagy betűkkel felírta a táblára a négy betűt. Kezdte élvezni a dolgot.

– Úgy hangzik, mint egy brummogás vagy egy burukkolás, nem? Szerintem valami barom nagy briganti lehet. Esetleg egy berregő börtönőr. Br... Bo... Birsalmasajt!

– Vagy egy brikett! – mondta Kees.

– Egy borzalomatyja! – kiáltotta Maarten.

– Azt akarja, hogy ma este látogassam meg – közölte Frans. – Elküldi értem a kocsiját, hogy az elvigyen az erdőben álló házába... Csakhogy – fűzte hozzá más hangon – az a koci hiába jön, mert nem leszek otthon.

Ez volt az igazság: péntek esténként mindig bement a városba az óráira.

De a gyerekek szerint ez abszolút rossz döntés lett volna. Elmenni otthonról, miközben egy brutális berkenye külön hintót küld az emberért – ezt ugye nem gondolja komolyan?

Frans nehezen intette csendre az osztályt.

– Ez a Br... Bo... úr ne higgye, hogy parancsolgathat nekem! – szögezte le elszántan. – Ha annyira szeretne beszélni velem, hát látogasson meg! Akkor ne féljen, majd én a szemébe vágom, mit gondolkodok róla!

Frans van der Steg este fél nyolc előtt öt perccel bepakolta a táskájába a könyveit. Nem sokkal később sálat kötött a nyakába, és azon töprengett, biciklivel vagy busszal menjen-e be a városba. Mivel még mindig zuhogott, az utóbbi mellett döntött. Akkor viszont rohannom kell, máskülönben lekésem a következő járatot! – gondolta.

Épp a kabátját vette az előszobában, amikor csöngettek.

– Majd én kinyitom! – kiabálta Bakkernének, aki a konyhában mosogatott. – Utána pedig elmegyek!

Az ajtó előtt magas, sötét kabátot viselő férfi állt; gallérja felhajtva, kalapja mélyen a szemébe húzva. Alig látszott több az arcából, mint húsos, vörös orra. Nyugodtan állt az égzengésben, az esőben és a jégverésben, és azt kérdezte:

– Ön Van der Steg úr?

– Igen, én vagyok – felelte Frans, és nézte a ház előtt álló járművet – régimódi hintó, fekete lóval.

– Fél nyolc – szólt az ismeretlen. – Önért jöttem.

– Értem, de... – hebegte Frans.

Ekkor a konyhából kikiabált a háziasszonya:

– Csukd már be azt az ajtót! Mindjárt elfúj a szél!

– Szálljon be – mondta a férfi, azzal sarkon fordult, és elindult a hintó felé.

Frans kilépett az utcára, és becsukta maga mögött az ajtót. El akarta mondani az ismeretlennek, hogy más dolga van, ezért nem tarthat vele. Ám a férfi erre alkalmat sem adott; felkapaszkodott a bakra, és hosszú ostorával a hintó ajtajára mutatott.

– Beszállni! – hangzott a parancs.

– Bolond leszek! – vágta rá Frans van der Steg. De akkor hirtelen felülkerekedett benne a történeteiben oly sokszor megidézett kalandvágy. Miért is ne?

Felkapaszkodott a kocsira, és becsukta maga mögött az ajtót – ült az utastérben, mellette, az ülésen, a tankönyvekkel tömött táská. A hintó nekilódult – kerekei kattogtak, a ló patái kopogtak az aszfalton, a szél besüvített az ablak hézagain, az eső dübörgött a tetőn. Frans úgy érezte, hogy a jármű egyre magasabb fokozatba kapcsol, hintázott és balra-jobbra lengett, miközben odakint vaksötét volt.

– Tiszta hülye vagyok – gondolta magában Frans. – Nem elég, hogy lógok az óráimról, azt sem tudom, ez a zord kocsis hová szállít.

Az ablakokon nem lehetett kilátni; Frans megpróbálta kinyitni az egyiket, de nem járt sikerrel. Egy darabig némán ült. Aztán megemelte a hangját, és előrekiáltott:

– Hé, kocsis! Kocsis, hová megyünk?

Nem érkezett válasz. Csak a szél és az eső zúgása, a kerekek és a paták dobogása. Újra az ablakhoz fordult, rángatta, verte az üveget. És miközben ezen ügyködött (mindenféle eredmény nélkül), tudatosult benne, hogy nagyon kényelmetlenül érzi magát ebben a helyzetben. A kocsi váratlanul elkanyarodott, mire lezuhant az ülésről. Amikor feltápászkodott, feltűnt neki, hogy sokkal tompább a patadobogás, mint az imént. Földúton haladtak, ezek szerint elhagyták a falut. *Tekintve, hogy meglehetősen félreeső helyen lakom...*

Természetesen arról szó sem lehetett, hogy féljen – ő, Vörös Frans, Torelore Hőse, a Rettenetes Jeti Legyőzője!

De azt azért nem bánám, ha legalább látnék valamit, gondolta. Ismét megpróbálta kinyitni az ablakot. Hirtelen rájött, hogy lefelé kell húznia; nem ment könnyen, de végül sikerült. A szél az arcába vágott, de végre kinézhetett.

Igen, földúton haladtak. A hintón lámpás égett, de túl gyenge volt a fénye, és folyamatosan imbolygott, úgyhogy sokat nem látott így sem. Halványan ki tudta venni a földeket és a rájuk boruló sötét eget. A faluból semmi sem látszott – sem házak, sem csűrök, de még egy tanya sem. Kihajolt az ablakon, és előrekiáltott a kocsisnak:

– Hé, mondja már meg, hová visz!

Úgy tűnt, a kocsis nem hallja; nagyot suhintott az ostorával, mire a hintó még gyorsabban száguldott tovább.